

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Druga strona postępowania: BV

Pytania prejudycjalne

Corte suprema di cassazione zwraca się do Trybunału z pytaniem w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego dotyczącego powództwa o kompensatę wniesionego przez obywatelkę włoską, mającą stałe miejsce zamieszkania we Włoszech, przeciwko państwu jako ustawodawcy z powodu braku wykonania lub nieprawidłowego wykonania lub niepełnego wykonania obowiązków przewidzianych w dyrektywie Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do kompensaty dla ofiar przestępstw⁽¹⁾, w szczególności spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy, do wprowadzenia do dnia 1 lipca 2005 r. (w myśl art. 18 ust. 1) ogólnego systemu kompensat, który gwarantuje sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla ofiar wszystkich umyślnych przestępstw z użyciem przemocy (w tym przestępstwa związanego z użyciem przemocy na tle seksualnym, którego ofiarą była powódka), w przypadkach gdy ofiary te nie są w stanie uzyskać pełnego naprawienia poniesionych szkód od osób bezpośrednio odpowiedzialnych:

- 1) czy — w związku z nieterminową (lub niepełną) transpozycją do prawa krajowego dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do kompensaty dla ofiar przestępstw, która nie cechuje się samoistną wykonalnością (*non self executing*) w odniesieniu do wymaganego przez tę dyrektywę wprowadzenia systemu kompensaty dla ofiar przestępstw z użyciem przemocy, rodzącą wobec podmiotów transgranicznych, do których owa dyrektywa jest wyłącznie skierowana, odpowiedzialność odszkodowawczą państwa członkowskiego na mocy zasad wykształconych w orzecznictwie Trybunału (m.in. w wyrokach „*Franovich*” i „*Brasserie du Pecheur i Factortame III*”) — prawo [Unii Europejskiej] wymaga skonstruowania w podobny sposób odpowiedzialności państwa członkowskiego wobec podmiotów niebędących podmiotami transgranicznymi (a zatem wobec obywateli zamieszkałych w danym państwie), które nie byłyby bezpośrednimi adresatami korzyści wynikających z implementacji dyrektywy, lecz które, w celu zapobieżenia naruszeniu zasady równości/niedyskryminacji w ramach wspomnianego prawa [Unii Europejskiej], powinny i mogłyby — gdyby dyrektywa została transponowana w terminie i w pełni — korzystać w drodze rozszerzenia ze skuteczności (*effet utile*) dyrektywy (to znaczy ze wskazanego wyżej systemu kompensaty)?;

na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie:

- 2) czy kompensatę ustanowioną na rzecz ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy (w szczególności przestępstwa związanego z użyciem przemocy na tle seksualnym, o którym mowa w art. 609-bis kodeksu karnego) w decreto del Ministro dell'interno (dekrecie ministra spraw wewnętrznych) z dnia 31 sierpnia 2017 r. [przyjętym na podstawie art. 11 ust. 3 legge 7 luglio 2016, n. 122 (Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione europea — Legge europea 2015–2016) (ustawy nr 122 z dnia 7 lipca 2016 r. — przepisy mające na celu wypełnienie zobowiązań wynikających z członkostwa Włoch w Unii Europejskiej — ustawa europejska 2015–2016), wraz z późniejszymi zmianami (wprowadzonymi w art. 6 ustawy nr 167 z dnia 20 listopada 2017 r. i w art. 1 ust. 593–596 ustawy nr 145 z dnia 30 grudnia 2018 r.)], w stałej wysokości 4800 EUR, można uznać za „sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla ofiar” w rozumieniu art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnosząca się do kompensaty dla ofiar przestępstw (Dz.U. 2004, L 261, s. 15).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-743/16 RENV, CX/Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-131/19 P)

(2019/C 182/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid, T.S. Bohr, C. Ehrbar, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: CX

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-743/16 RENV, CX/Komisja, w zakresie, w jakim stwierdzono w nim nieważność decyzji dyscyplinarnej wydalenia ze służby;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie pozostałych zarzutów skargi;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 4 i 22 załącznika IX do regulaminu pracowniczego urzędników wskutek błędnej wykładni zakresu prawa do osobistego stawiennictwa.

Argumenty na poparcie zarzutu pierwszego dzielą się na kilka części.

W pierwszej części Komisja podnosi, że wyrok naruszył kryteria prawne mające zastosowanie do oceny niezdolności urzędnika do stawiennictwa, obowiązku uzasadnienia oraz zasad rozkładu ciężaru dowodu.

W drugiej części Komisja podnosi, że w wyroku błędnie zastosowano pojęcie łańcucha zgodnych poszlak w celu ustalenia, że urzędnik nie był w stanie stawić się na wysłuchaniach, i że Sąd przeprowadził niepełne badanie istotnych wniosków dowodowych.

W trzeciej części Komisja utrzymuje, że w wyroku przeinaczono dwa wnioski dowodowe.

Zarzut drugi: naruszenie art. 4 i 22 załącznika IX regulaminu pracowniczego urzędników wskutek błędnej wykładni zakresu prawa do bycia wysłuchanym na piśmie lub przez przedstawiciela.

Argumenty na poparcie zarzutu drugiego dzielą się na dwie części.

Pierwsza część dotyczy naruszenia kryteriów prawnych mających zastosowanie do oceny niezdolności urzędnika do przedstawienia uwag na piśmie lub przez przedstawiciela, naruszenia obowiązku uzasadnienia, naruszenia zasad rozkładu ciężaru dowodu w odniesieniu do niezdolności urzędnika do obrony w trakcie wysłuchań oraz błędnego zastosowania pojęcia łańcucha zgodnych poszlak.

Druga część dotyczy sprzeczności w uzasadnieniu dotyczącym niezdolności urzędnika do zapewnienia sobie obrony.

Zarzut trzeci: naruszenie obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do konsekwencji naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

Sąd nie uzasadnił powodów, dla których nieprawidłowość proceduralna wynikająca z braku wysłuchania powoduje stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.